

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA 25/26

LES ARTS
FLORISSANTS

LA DESCENTE
D'ORPHÉE AUX ENFERS

Marc-Antoine Charpentier

PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA

ACI.
ARA.

LES ARTS
VALÈNCIA

Sala Principal

25 d'octubre de 2025 19.00 h

Versió semiescenificada

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

Les arts florissants

Idylle en musique en cinq escenes. Llibret anònim. Estrena: París, 1685

La descente d'Orphée aux enfers

Òpera en dos actes. Llibret anònim, inspirat en el desé llibre de *Les Metamorfosis* d'Ovidi. Estrena: París, 1686–1687

Marc-Antoine Charpentier
1643–1704

EDICIÓ

Éditions des Abbesses–Collection
Les Arts Florissants dirigée par William Christie

DURACIÓ: **2 H 05 MIN**

LES ARTS FLORISSANTS: **42 MIN**

DESCANS: **25 MIN**

LA DESCENTE D'ORPHÉE AUX ENFERS: **58 MIN**

avec le généreux soutien d'
Aline Foriel-Destezet

MÉCÈNE DU FESTIVAL ET DU JARDIN DES VOIX

La Fondation d'entreprise Société Générale
C'est Vous L'Avenir est Grand Mécène du
Jardin des Voix

DIRECCIÓ MUSICAL, CLAVECÍ I ORGUE

William Christie

DIRECCIÓ D'ESCENA

Marie Lambert-Le Bihan, Stéphane Facco

COREOGRAFIA

Martin Chaix

LE JARDIN DES VOIX 2025

OENONE²

Tanaquil Ollivier soprano

LA MUSIQUE¹ / EURIDICE²

Camille Chopin soprano

LA PAIX¹ / DAPHNÉ²

Josipa Bilić soprano

LA POÉSIE¹ / PROSERPINE²

Sarah Fleiss soprano

L'ARCHITECTURE¹ / ARÉTHUSE²

Sydney Frodsham contralt

LA PEINTURE¹ / IXION²

Bastien Rimondi contralt

ORPHÉE²

Richard Pittsinger tenor

TANTALE²

Attila Varga-Tóth tenor

LA DISCORDE¹ / APOLLON² / TITYE²

Olivier Bergeron baríton

UN GUERRIER¹ / PLUTON²

Kevin Arboleda Oquendo baix

Orquesta Les Arts Florissants

BALLARINS

Noémie Larcheveque
Claire Graham
Andrea Scarfi
Tom Godefroid

ASSISTENT DE COREOGRAFIA

Eleanor Freeman

SUBTITULACIÓ

Anselmo Alonso

- 1 Les arts florissants
- 2 La descente d'Orphée aux enfers

LES ARTS ÉS MEMBRE DE:

Sinopsi argumental

LES ARTS FLORISSANTS

Les arts florissants és una al·legoria: quatre arts (la Música, la Pintura, la Poesia i l'Arquitectura) s'unixen sota l'ègida de la Pau per enfrontar-se a la Guerra i la Discòrdia. Esta faula simbolitza la celebració d'un personatge més que real: el rei Lluís XIV, presentat com a garant de l'harmonia, protector de les arts i escut davant del caos.

La Discòrdia, després de fugir de l'Infern, es recrea amb el desordre que ella mateixa sembla entre els hòmens. El seu objectiu és silenciar la veu de les Arts. Per tal d'aconseguir-ho, invoca la Guerra. Davant de l'amenaça, les Arts entren en escena i entonen el seu temor a ser brutalment eliminades de la faç de la Terra.

La Guerra, responent a la crida de la Discòrdia, exalta la violència i reivindica la ruïna. Les Arts, acorralades, pregunten als déus amb els seus laments i oracions: no pretenen combatre la força amb una altra força, sinó vèncer la foscor amb llum. Finalment, la Pau descendix i imposa el silenci davant de les armes. La Discòrdia retrocedix, la Guerra s'esfuma i les Arts celebren la seua victòria, però saben que és fràgil. No s'ha conquistat res; l'amenaça roman latent...

LA DESCENTE D'ORPHÉE AUX ENFERS

Acte I. En una escena bucòlica, Orfeu s'unix a Eurídice. Les nimfes i els pastors canten i compartixen la seua alegria. Però, la celebració s'interromp amb gran brutalitat: Eurídice, després de ser mossegada per una serp, mor. Orfeu, desolat, decidix aventurar-se en un descens a l'Infern per retrobar-se així amb Eurídice.

Acte II. Orfeu travessa els llindars de l'inframón. Allà, es creua amb les emblemàtiques figures del suplici infernal –Tàntal, Ixíon, les Danaïdes–, el sofriment de les quals es repetix en un cicle sense fi. Llavors, Orfeu canta. La seua veu calma el dolor i commou fins i tot els guardians de l'Infern. Les Fúries, a poc a poc, es tranquil·litzen. Plutó entra en escena. Orfeu implora per la seua causa a través del seu cant, després de la qual cosa el rei de l'Avern acaba per cedir. Eurídice podrà tornar a vore la llum, amb una condició: que Orfeu no mire enrere abans d'abandonar el regne de les ombres. L'obra conclou abans del desenllaç. La fatal mirada, si arriba a produir-se, no es mostrarà. Este silenci final deixa el mite obert, suspès en la incertesa.

Tornar a tocar

Les arts florissants

William Christie

L'aventura de Les Arts Florissants va començar l'any 1979.

Teníem un somni: restituir l'eloqüència d'un patrimoni poc conegut i oblidat, el de la música francesa dels segles XVII i XVIII, a partir de les obres de Michel Lambert, Marc-Antoine Charpentier, Jean-Baptiste Lully, André Campra i Jean-Philippe Rameau, per nomenar els més grans. Per descomptat, el nostre repertori ha inclòs les grans figures del període barroc -compositors italians, alemanys i anglesos com Bach, Händel i Monteverdi-, que eren més coneguts pels músics i pel públic. Però la música francesa continuava sent el parent pobre d'este repertori. Donar-li veu de nou, reviure el seu sabor després de diversos segles en l'oblit, es va convertir en l'especialitat del meu conjunt, i en l'inici d'una meravellosa aventura per a nosaltres.

Per què la música francesa va ser l'última a arribar-li l'auge de redescobriments del repertori barroc? Simplement perquè es necessiten músics particularment ben informats i especialitzats per a saber com completar les partitures d'un Lambert o un Charpentier. A diferència de Bach o Händel, els compositors francesos deliberadament deixaven les seues partitures inacabades per tal que l'intèrpret poguera afegir el seu propi fraseig i interpretació del text, fent ús de l'ornamentació i les regles d'interpretació necessàries.

Hui, crec que puc dir que el nostre treball pioner ha aconseguit el seu objectiu. En les últimes dècades, hem portat esta música francesa als escenaris més importants del món. Les obres líriques de Charpentier, Lully, Campra, Mondonville i Rameau formen part cada any del cartell dels millors teatres d'òpera d'Europa i d'altres llocs, la qual cosa és motiu de celebració.

Per a esta nova producció, hem optat per combinar dos dels nostres primers descobriments, realitzats fa més de 50 anys: *Les arts florissants* -«òpera o idil·li musical», en paraules pròpies de Charpentier- que va donar nom al nostre conjunt musical; i una altra òpera curta, *La descente d'Orphée aux enfers*. Estes dos peces varen ser escrites en la dècada de 1680 per Marc-Antoine Charpentier per a la seua mecenes parisenca, Maria de Lorena, duquessa de Guisa. Cosina de Lluís XIV, era propietària d'una mansió al barri Marais de París, on músics jóvens donaven concerts regularment per als seus il·lustres familiars i amics. No hi ha dubte que va ser en este escenari

i per a esta sociabilitat elegant on es varen interpretar per primera vegada *Les arts florissants* i *La descente d'Orphée*, potser fins i tot pels mateixos cantants i músics, ja que les dos obres requereixen més o menys el mateix nombre d'intèrprets.

Però això no és tot. Als inicis del nostre conjunt, estes òperes de butxaca també varen servir de laboratori per al que ara es reconeix com «l'estil Arts Flo». Contenen tots els ingredients que fan que la música francesa siga tan única: una dramaturgia finament elaborada, expressivitat de les emocions transmeses a través de la partitura i, sobretot, un èmfasi particular en el llenguatge i la dicció. Partint d'este punt, de l'estudi en profunditat d'estes xicotetes joies de la música i del teatre, és com hem pogut abordar les grans tragèdies líriques com *Médée* de Charpentier o *Alys* de Lully.

Així, interpretar *Les arts florissants* de Charpentier, és més que una simple exploració del nostre repertori: és un retorn a les nostres arrels. No només per celebrar el passat, sinó per reafirmar la rellevància del nostre projecte i el seu futur. En confiar la interpretació als guardonats de Le Jardin des Voix, estem posant en marxa el nostre projecte de transmissió, tant d'este repertori com de l'experiència que hem adquirit. Ara, estos jóvens cantants vinguts d'arreu del món, volen formar-se en esta música, els encanta: això demostra com ha recuperat la seua eloquència, més enllà de les fronteres.

A cavall entre l'estil francès i l'italià

Antonio Gómez Schneekloth

Charpentier naix el 1643, any en què Lluís XIV va ser proclamat rei de França amb només quatre anys d'edat després de la mort del seu progenitor Lluís XIII. Dos figures icòniques del Barroc francès, les vides dels quals varen transcórrer en paral·lel, però de manera totalment diferent fins a la mort del primer el 1704. Poc se sap de la infància i joventut del compositor parisenc que provenia d'una família d'alts càrrecs de la cort del Rei Sol. Des de jove va acudir a una escola coral on va començar a formar la seua veu, alhora que ampliava els seus coneixements musicals en l'àmbit teòric. Estos varen ser necessaris per a ser acollit anys més tard pel selecte cercle de músics i estudiosos format al voltant de l'eminent figura de Giacomo Carissimi, líder de l'escola romana i insigne representant italià del Barroc primerenc. Charpentier va viure a la Ciutat Eterna entre 1667 i 1669 i va ser alumne de Carissimi, famós sobretot pels seus oratoris, cantates i motets. Això explica l'important nombre d'obres compostes per Charpentier en l'àmbit de la música sacra, entre elles huit misses, diversos *Te Deum*, motets, cantates llatines, díhuit oratoris a l'estil del seu professor i molts altres cants sacres.

Quan va tornar a París es va posar al servici de la duquessa de Guisa, la cosina de Lluís XIV. Mademoiselle de Guise mantenia un conjunt de músics i cantants al seu palauet del carrer Du Chaume, l'actual carrer Des Archives. Allà va poder ampliar Charpentier el seu vast catàleg amb obres tant religioses com profanes, entre les quals les dos que figuren en este programa. Després de morir la duquessa va ser nomenat mestre de capella de l'església de Sant Lluís, un càrrec que va ocupar fins el 1698, any en què va assumir el lloc de director musical de la Sainte-Chapelle, el segon més important en música sota el regnat de Lluís XIV. Després de la mort del compositor el 1704, la seua obra va caure durant quasi tres segles en l'oblit més profund fins que William Christie i el seu conjunt Les Arts Florissants varen iniciar a finals dels anys setanta la inestimable tasca de traure a la llum el seu opus. En aquell moment, a penes es coneixien un parell d'obres de Charpentier, entre elles l'òpera *Médée* i sobretot el Preludi del *Te Deum en re major* convertit en la fanfàrria oficial d'Eurovisió.

A partir del 1670 va començar a sonar el nom de Charpentier a París gràcies sobretot a la col·laboració amb Molière i la seua *Comédie Française* després que este deixara de treballar amb Jean-Baptiste Lully a causa d'una sèrie de desavinences. Lully havia sigut nomenat per Lluís XIV compositor reial i, la seua música, formava part de les celebracions de palau i dels balls de la cort. Obstruït per Lully, Charpentier va tindre l'accés a la Casa reial pràcticament vetat com a compositor. Incidents com el de l'estrena de la comèdia-ballet *El malalt imaginari* de Molière amb una exuberant «banda sonora» de Charpentier encara varen aprofundir més la bretxa: Molière mor després de la quarta representació i Lully aprofita l'ocasió per a denunciar la companyia del dramaturg. Com a conseqüència, Charpentier va haver de reduir la plantilla de músics i cantants a la mida autoritzada pel superintendent musical del rei en escenaris que no foren els de l'Académie Royale. Tot això, unit al fet que la relació entre la duquessa de Guisa i la reialesa tampoc estava com per a tirar coets, va suposar un impediment important en la carrera de Charpentier. En la curiosa cantata a sis veus *Epitaphium Carpentarii*, protagonitzada per dos amics, tres àngels i el seu propi fantasma, Charpentier dona regna solta a la seua frustració a través del text en llatí: «Soc músic, considerat bo pels bons músics i ignorant pels ignorants.

I com que els que em menyspreaven eren més nombrosos que els que m'alabaven, la música em va reportar xicotets honors i grans penes. I així, com que en nèixer no vaig dur res al món, en morir tampoc m'emportí res».

La descente d'Orphée aux enfers

Cap al 1686, Charpentier va ser el primer compositor francès a posar música al mite d'Orfeu i Eurídice amb *La descente d'Orphée aux enfers*, basat en *Les metamorfosis* d'Ovidi, sense comptar, és clar, la seua cantata primerenca *Orphée descendant aux enfers* per a dos violins, traverso, baix continu i tres veus masculines que encarnen Orfeu, Tàntal i Ixíon. La temàtica ja havia inspirat Monteverdi 80 anys abans amb el seu *Orfeo* de 1606, i fins i tot el 1600 a Jacopo Peri amb el melodrama *L'Euridice* i a Giulio Caccini amb la seua òpera homònima de 1602. És evident que Monteverdi va contribuir molt més que els seus predecessors al desenvolupament del gènere operístic, però a diferència del seu *Orfeo*, *La descente...* de Charpentier no representa una obra de grans dimensions, sinó més bé una xicoteta òpera pastoral o cantata o *tragédie lyrique* o *comédie-ballet*, segons es vullga vore, en la qual el seu autor prescindix presumiblement del final de la història en què Orfeu recupera Eurídice. Així, el segon acte conclou amb una *Sarabande légère* ballada pels esperits, encara que el debat musicològic al voltant del desenllaç de l'obra continua obert. Hi ha qui defén la tesi que hi va haver un suposat tercer acte que fa temps que ha desaparegut.

Charpentier, allotjat a la mansió de Guise, contractat com a compositor per la duquessa de Guisa, va poder disposar d'un conjunt d'uns quinze músics i cantants, on ell mateix solia assumir el paper de contratenor. El 1686 va compondre *La descente d'Orphée aux enfers*, la classificació musicoteatral de la qual resulta difícil. Podrien dir que no es tracta d'una *tragédie lyrique*, ja que no té pròleg al·legòric. Els números de dansa inserits poden recordar un *comédie-ballet*, igual que els cors de nimfes o pastors a una *pastorale en musique*. En la seua òpera, així subtitulada en la partitura original, Charpentier aconsegueix diferenciar clarament els diferents escenaris malgrat la dimensió reduïda del conjunt: dos *traversos* acompanyen Eurídice; a Orfeu dos violins mentre està a la terra, substituïts per dos violes da gamba quan baixa a l'inframón. D'esta manera va sorgir una obra relativament breu i modesta en les seues dimensions, però rodona en termes musicoteatral que uns 300 anys després de la seua tímida estrena el 1687 es va començar a reposar, a gravar i a difondre de la manera que es mereix.

Les arts florissants

Amb motiu de l'annexió d'Estrasburg, Luxemburg i altres ciutats després de la Treva de Ratisbona, es varen celebrar a tot França sumptuoses festes en honor a Lluís XIV. La duquessa de Guisa es va unir a estes celebracions i li va encarregar a Charpentier la composició de dos obres. Una d'elles va ser *Les arts florissants* que li dona nom al conjunt present hui ací. Este *Divertimento* en cinc escenes amb llibret probablement del mateix compositor exalça el triomf de les arts sobre la guerra. *Les arts florissants*, denominada per Charpentier *Idyle en musique*, va ser escrita el 1685 i estava subjecta a la patent reial per a òperes que posseïa Lully. Això implica la limitació del nombre de músics i cantants en les obres escèniques, cosa que assegurava el monopoli de Lully en el camp de l'òpera. Però precisament esta restricció és la que posa de manifest l'enginy de Charpentier, qui amb habilitat i gran destresa fa aparèixer les epònimes Arts després de l'obertura, és a dir, La Musique, La Poésie, La Peinture i L'Architecture, per tal d'enaltir i magnificar els assoliments polítics de Lluís XIV. Al llarg de l'obra apareix Un Guerrier que pertorba l'idil·li, immediatament apaivagat per les dolces harmonies de La Paix. La Discorde domina la segona escena, abans de tornar la calma a la tercera. En la quarta, La Paix celebra la seua victòria amb un minuet que dona pas a l'escena final en què s'eleva un cant solemne amb les paraules «O paix, si longtemps désirée» (Oh pau, tan llargament desitjada).

Tal com hem dit, en morir Charpentier, la seua música va caure en l'oblit després que este desenrotllara pràcticament tota

la seua vida professional al marge de la totpoderosa cort, a la qual, no obstant això, havia prestat els seus servicis en comptades ocasions. Un nombre molt reduït del seu ampli catàleg d'obres va ser publicat en vida, si bé la majoria d'elles s'han conservat en una col·lecció de manuscrits anomenada *Mélanges* (Miscel·lànies). A cavall entre l'estil francès i l'italià, qui està considerat actualment com un dels precursors de la sonata i de la cantata, va ser objecte de nombroses crítiques, però també va comptar amb el suport de grans defensors. Així, el teòric musical i compositor Sébastien de Brossard (1655-1730) afirma que «la relació amb Itàlia que va cultivar en la seua joventut va ser motiu perquè alguns puristes francesos, o més ben dit, aquells que envejaven la qualitat de la seua música, li criticaren el seu gust per allò italià; doncs podem dir, sense afalagar-lo, que va traure el millor d'allò, com demostren sobradament les seues obres». Del que no hi ha dubte és que es tracta d'un dels compositors més productius i versàtils de la seua època que no té res a envejar al gran Jean-Baptiste Lully, el qual va saber imposar la seua llei i eclipsar Charpentier, segurament conscient de l'enorme talent d'este compositor que, sense pretendre-ho, va ser un seriós rival per al primer.

William Christie

Director musical

Fundador de Les Arts Florissants

William Christie, clavecinista, director d'orquestra, musicòleg i professor, ha sigut pioner en el redescobriment de la música barroca i ha donat a conèixer el repertori francès dels segles XVII i XVIII a un públic molt ampli arreu del món. Nascut a Buffalo i educat a Harvard i Yale, viu a França des del 1971. El punt d'inflexió en la seua carrera es va produir el 1979, quan va fundar Les Arts Florissants. Com a director d'este conjunt vocal i instrumental, Christie es va imposar ben prompte com a músic i home de teatre. El reconeixement del gran públic va arribar el 1987 amb la producció d'*Atys* de Lully a l'Opéra-Comique de París. Des de Charpentier a Rameau, passant per Couperin i Mondonville, Christie és el mestre indiscutible de la *tragédie-lyrique* i l'*opéra-ballet*, així com d'altres compositors europeus, entre ells Monteverdi, Rossi, Scarlatti, Landi, Purcell, Händel, Mozart, Haydn o Bach.

Després de crear el 2002 Le Jardin des Voix, l'acadèmia barroca biennal de Les Arts Florissants per a jóvens cantants, va fundar el 2012 el Festival *Dans les Jardins de William Christie* als seus propis jardins, situats al poble francès de Thiré, a Vendée, on cada estiu acull jóvens músics de la Juilliard School i cantants de Le Jardin des Voix, juntament amb els músics i cantants de Les Arts Florissants. Entre els moments més destacats de la temporada 2025-2026 figuren la gira de *The Fairy Queen*; la *Messe de Minuit* de Charpentier a la Brooklyn Academy of Music de Nova York; els *Concerti grossi* de Händel; la *Messa di Santa Cecilia* de Scarlatti i la gira internacional de *Les arts florissants/La descent d'Orphée aux enfers*, així com residències a la Philharmonie du Luxembourg i a Madrid. La seua extensa discografia inclou més de cent enregistraments.

Marie Lambert-Le Bihan

Directora d'escena

Marie Lambert-Le Bihan va créixer a París i Anglaterra. Va estudiar literatura a París i Bolonya i es va formar a La Scala. Ha posat en escena aclamades produccions de *Zazà* de Leoncavallo (Òpera Holland Park) i *La voix humaine* (Festival de Buxton). Va dirigir l'estrena mundial de *Voyage d'automne* (Toulouse) i va codirigir *Transfiguré, 12 vies de Schönberg* (París). Sota la batuta de William Christie, va ser l'encarregada de la semiescenificació de *Médée* de Charpentier al Teatro Real. Entre les seues col·laboracions s'inclouen la pel·lícula en realitat virtual *The Rain*, de l'artista HeeWon Lee, i projectes amb l'escriptora Anne-James Chaton. Ha treballat a La Scala, la Staatsoper de Viena o al d'Ais de Provença, entre molts altres. Pròximament dirigirà *La dama de piques* (Lieja) i nous projectes per a l'Opéra-Comique, el Teatro Real, el Teatre de Lucerna, Toulouse i Lieja.

Stéphane Facco

Director d'escena

Va conèixer Les Arts Florissants el 2015, durant l'encarnació de *Monsieur de Pourceaugnac* de Molière i Lully, dirigida per Clément Hervieux-Léger, amb qui més tard interpretaria Turguénev, Mc Coy i Goldoni. Des de Les Bouffes du Nord fins a l'Òpera de Pequín, des de Thiré fins a l'Òpera Reial de Versalles, són més de cent representacions les que els unixen. Al costat de Jacques Nichet, per a qui interpreta a Fo, Shakespeare o Tennessee Williams, s'inicia en la direcció i assistix, en particular, a Cèlia Pauthe en *Quartett*, de Heiner Müller, i a Laurent Pelly en *Il barbiere di Siviglia* al Théâtre des Champs-Élysées. El 2022, quan William Christie li proposa actuar a *Molière et ses musiques* a la Philharmonie de París, Atenes o Luxemburg, coneix Marie Lambert, amb qui signa esta posada en escena.

Martin Chaix

Coreografia

Format a l'Escola de Dansa de l'Òpera de París, va començar la seua carrera al Ballet de l'Òpera de París abans de convertir-se en solista del Ballet de Leipzig i, posteriorment, del Ballett am Rhein Düsseldorf Duisburg. Paral·lelament a la seua carrera com a ballarí, va crear la seua primera coreografia el 2006 per a l'Òpera de París. Interpreta obres de coreògrafs com Balanchine, Bausch, Petit, Carlson o Nureyev, en un repertori que va des del clàssic al contemporani. El seu llenguatge coreogràfic, un híbrid del modern i el clàssic que combina música, físic i expressivitat, s'ha consolidat a través de les seues creacions per a companyies europees com Ballett am Rhein, Ballet de Leipzig, Staatstheater de Schwerin, Ballet de l'Opéra national du Rhin, Ballet de Liaoning i Wiener Staatsballett.

© Ivana Jančiković

Josipa Bilić

Soprano

Josipa Bilić, distingida soprano croata i graduada de l'Acadèmia de Música de Zagreb, ja ha col·laborat amb directors de renom com Sir Mark Elder. Els seus compromisos recents inclouen actuacions a l'Òpera de Graz, els festivals d'Innsbruck i el Bach de Schaffhausen, a més dels teatres nacionals de Szeged, Zagreb i Sarajevo. Les seues aparicions en òpera inclouen els papers d'Amore en *Orfeo ed Euridice*, Alceste en *Arianna in Creta* de Händel, Despina, Ilia, Pamina, Gretel, Cendrillon, Sophie, Adele en *Die Fledermaus*, Susanna en *Il segreto di Susanna* i Gilda, entre d'altres. Bilić va aconseguir un contracte discogràfic amb Ensemble I Gemelli després del seu triomf al XII Concurs Internacional de Cant Barroc Froville. A més, perfecciona el seu repertori de música antiga a Le Jardin des Voix.

© Marie-Louise Le Goff

Camille Chopin

Soprano

Formada musicalment al Conservatori Superior de París, després de ser nomenada Talent Adami Classique 2023, va guanyar successivament el Premi del Centre Nadia i Lili Boulanger i el Gran Premi Revelació del concurs Jeunes Espoirs Raymond Duffaut de l'Òpera d'Avinyó. A continuació, va passar a formar part de l'Acadèmia de l'Opéra-Comique en la temporada 2023-2024. El 2025 s'unix a Le Jardin des Voix com a integrant de la promoció Génération Opéra 2025-2026. Ha interpretat papers en títols com *Into the Woods*, de Sondheim (amfiteatre de l'Òpera de París), Servilia en *l'Affaire Clemenza* (Seine Musicale) o Barbarina en *Le nozze di Figaro* (Opéra Fuoco), i va participar en la producció d'Emmanuelle Haïm *Le Retour à Versailles*. Durant la temporada 2024-2025, actua al Festival d'Ais de Provença, les òperes de Toló i París, Théâtre des Champs-Élysées i l'Opéra-Comique.

Sarah Fleiss

Soprano

Descrita com «brillant» i «elegant» per *Opera News*, la soprano estatunidenca Sarah Fleiss va completar el seu màster i la seua llicenciatura en Música al Curtis Institute of Music. En la temporada 2025-2026 assistirà a la Georg Solti Bel Canto Accademia a la Toscana i realitzarà una gira per Llatinoamèrica amb Curtis on Tour. Durant la temporada 2024-2025, ha interpretat Susanna en *Le nozze di Figaro*, dirigida per Nicholas McGegan amb el Curtis Opera Theatre, *Messiah* amb Hudson Baroque i *Ein Deutsches Requiem* a Nova York. Entre els seus papers més destacats s'inclouen el paper protagonista de *La raboseta astuta*, Ginevra en *Ariodante*, Pamina en *Die Zauberflöte* o Despina en *Così fan tutte*. Va ser solista en una producció escènica de *L'Allegro, il Penseroso ed il Moderato* de Händel. En concert, ha cantat *Requiem* de Fauré, *Gloria* de Poulenc i *Te Deum* de Dvořák.

Tanaquil Ollivier

Soprano

Soprano d'origen francoitalià, Tanaquil Ollivier es va formar des de molt menuda en música i dansa i després en cant líric amb Sophie Fournier. Després de completar els seus estudis de cant barroc al CRR de París va ser invitada a interpretar obres del Barroc francès i italià als festivals de música antiga de Roya, Souvigny, Valenciennes i San Vito al Tagliamento (Itàlia), on va obtindre el premi «Ilma Estate» de mans de Federico Sardelli el 2023. Cantava amb diverses companyies i conjunts, entre els quals Les Épopées, Le Palais Royal i Le Concert Spirituel. Esta temporada debuta com a Susanna (*Le nozze di Figaro*) amb la companyia Opéra Éclaté. Guanyadora de la 12a edició de l'Acadèmia Le Jardin des Voix, interpreta el paper d'Oenone a *La descent d'Orphée aux enfers* sota la direcció de William Christie, a la Philharmonie de París, Versailles i, posteriorment, en gira.

Sydney Frodsham

Contralt

La contralt Sydney Frodsham, de nacionalitat canadenc i estatunidenca, destaca per l'alegria, musicalitat i compassió que transmet en les seues interpretacions, entre les quals sobreïxen els papers d'Erda (*Das Rheingold*), Arnalta (*L'incoronazione di Poppea*), Hippolyta (*A Midsummer Night's Dream*), La Maman/La Tasse/Le Pâtre/La Libellule (*L'enfant et les sortilèges*), La Mère (*Le flambeau de la nuit*), Dritte Dame (*Die Zauberflöte*), Irene (*Theodora*) i Bradamante (*Alcina*). Màster en Música per la Brigham Young University i llicenciada en Música per la Southern Methodist University, Frodsham ha actuat amb l'Orchestre Métropolitain, Orchestra de l'Agora o la Dallas Symphony Orchestra, i ha completat les seues pràctiques a l'Atelir Lyrique de l'Opéra de Montréal, la Des Moines Metro Opera i la Santa Fe Opera.

Richard Pittsinger

Tenor

El tenor estatunidenc Richard Pittsinger és reconegut per la seua versatilitat canora i la seua presència escènica. Ha interpretat, tant a l'escenari com en concert, els papers de Lurcanio en *Ariodante* amb Boston Baroque, Ulisse en *Il ritorno d'Ulisse in patria* amb ARTEK, Céphale en *Céphale et Procris* amb el Boston Early Music Festival i Orfeo en *L'Orfeo* de Rossi amb la Juilliard Opera, entre d'altres. Esta temporada, Pittsinger participa en la 12a edició de Le Jardin des Voix, on interpreta els papers de La Peinture i Ixion/Orphée a *Les arts florissants* i *La descent d'Orphée aux enfers* de Charpentier. També l'esperen els debuts amb Jupiter Ensemble, Vox Luminis i Oratorio Society of New York, així com el retorn al Boston Early Music Festival i ARTEK. És llicenciat en cant per la Juilliard School, on va estudiar amb Elizabeth Bishop.

Bastien Rimondi

Tenor

Va finalitzar els seus estudis al Conservatori Superior de París el 2021. Va formar part de la promoció Txaikovski (2021-2022) de l'Acadèmia Jaroussky i participa en la 12a edició de Le Jardin des Voix esta temporada. Recentment ha actuat al Carnegie Hall, Òpera de Bordeus, Saffron Hall, Wigmore Hall, Gran Teatre de Provença i el Béla Bartók National Concert Hall, en programes com *Jason*, *Atys*, *Pygmalion*, amb motiu de l'aniversari de William Christie, junt amb Les Arts Florissants; àries de *Johannespassion* de Bach al NFM de Wroclaw, sota la direcció de Marc Minkowski; o el paper de Gérald en *Lakmé* de Delibes a Albi, amb la companyia Datura. Properament col·labora amb la Filharmònica de París al *Weihnachtsoratorium* de Bach i a *Cadmus et Hermione* de Lully dirigit per Christophe Rousset.

Attila Varga-Tóth

Tenor

Natural d'Hongria, va començar la seua trajectòria musical com a violoncel·lista abans de centrar-se en el cant. Es va graduar el 2021 a l'Acadèmia de Música Ferenc Liszt de Budapest. Va debutar a l'Òpera Estatal d'Hongria amb els papers de Libertino i Lucano en *L'incoronazione di Poppea*. Com a jove tenor del Cor Purcell, va interpretar Septimus en *Theodora* de Händel. El 2023 va ser seleccionat per a formar part de la Reial Acadèmia d'Òpera de Versalles, on va treballar amb directors com Emmanuelle Haïm, Hervé Niquet, Stéphane Fuget i Victor Jakob. La seua experiència escènica inclou un repertori cada vegada més ampli: Remendado en *Carmen*, *Te Deum* de Charpentier, *Requiem* de Saint-Saëns, els papers d'Aeneas, Fetillera i Mariner en *Dido and Aeneas* de Purcell, a més del protagonista d'*Actéon* de Charpentier.

© Hamza Abouelouafaa

Olivier Bergeron

Baríton

El baríton del Quebec Olivier Bergeron va debutar als 16 anys a *Dead Man Walking*, de Heggie, a l'Òpera de Montreal. Format en el Conservatori de Montreal, l'École Normale de Musique de París i l'Atelier Lyrique d'Opéra Fuoco, destaca per la seua «dicció impecable» i per una «veu flexible i rodona» (*Opera Canada*). Va debutar a França amb Les Talens Lyriques en *La morte d'Orfeo* (Landi), dirigit per Christophe Rousset, amb qui va tornar a treballar en *Dido and Aeneas*. Entre els seus compromisos recents i futurs destaquen *Il combattimento di Tancredi e Clorinda* amb Fabio Biondi, *Carmen* al Quebec, *Die schöne Müllerin* amb Michael McMahon al Centre Canadien d'Architecture, *Totila* (Legrenzi) als Tage Alter Musik de Herne, *Johannespassion* amb el Cor Clàssic de Montreal. Recentment s'ha publicat el seu primer àlbum, *Nuits Blanches*, gravat amb el pianista Olivier Godin.

Kevin Arboleda-Oquendo

Baix

Nascut a Colòmbia, es va formar a la Universitat d'Antioquia, la Maîtrise Notre-Dame de París i en el Conservatori Superior de París amb Valérie Guillorit. Conegut per la seua veu profunda i expressiva, destaca per la versatilitat en un ampli repertori, que abasta des de la música renaixentista fins a obres contemporànies. És membre de la 12a edició de Le Jardin des Voix, així com part de sisena generació del programa per a jóvens artistes Opéra Fuoco. Va començar la seua carrera amb papers en títols com *Apollo e Dafne* i *Aci, Galatea e Polifemo*, les dos de Händel, *Trouble in Tahiti*, *La Belle Hélène*, *La descent d'Orphée* i *Les Arts Florissants*. El 2024 va participar en la històrica reobertura de la Catedral de Notre-Dame. Col·laborador habitual de Jordi Savall, ha participat en diverses gires europees i enregistraments amb La Capella Reial de Catalunya.

Les Arts Florissants, un conjunt de cantants i instrumentistes especialitzats en la interpretació amb instruments d'època, ha exercit un paper pioner en el renaixement del repertori barroc. Fundat el 1979 per William Christie, ofereix al voltant de cent concerts i representacions operístiques cada temporada, tant a França com a nivell internacional, i compta amb una extensa discografia, especialment en la seua pròpia col·lecció amb el segell discogràfic Harmonia Mundi. Des del 2020, el tenor i director britànic Paul Agnew és el seu codirector musical. El conjunt és resident a la Philharmonie de París des del 2015. Ha posat en marxa diversos programes educatius per a joves músics, entre els quals destaquen l'acadèmia Le Jardin des Voix, el programa Arts Flo Juniors i una col·laboració amb la Juilliard School. Al poble de Thiré (Vendée, regió del Loira), Les Arts Florissants va crear el 2012 el Festival *Dans les Jardins de William Christie*, seguit d'un Festival de Primavera el 2017, i va ser distingit com a Centre Culturel de Rencontre el 2017 pel seu projecte de campus artístic internacional. El 2018 es va crear la Fondation Les Arts Florissants – William Christie.

Les Arts Florissants rep el suport financer de l'Estat, la Direcció Regional d'Afers Culturals (DRAC), el Departament de Vendée i la Regió de Pays de la Loire. La Fundació Selz és el seu principal patrocinador. Els American Friends of Les Arts Florissants són patrocinadors principals. Les Arts Florissants és conjunt resident a la Philharmonie de París des del 2015.

Les Arts Florissants

VIOLINS

Emmanuel Resche-Caserta,
primer violí i assistent musical
Tami Troman

VIOLES DA GAMBA

Myriam Rignol, baix continu
Mathilde Vialle, baix continu

VIOLONCEL

Cyril Poulet, baix continu

VIOLONE

Michael Chanu, baix continu

TRAVERSO

Serge Saitta
Sébastien Marq, +flauta de bec

ARXILLAÜT

Gabriel Rignol, baix continu

PERCUSSIÓ

Marie-Ange Petit

LES
ARTS
ÉS ÒPERA

TEMPORADA
25/26

ENEMIGO DEL PUEBLO

FRANCISCO COLL

Dirección musical **Francisco Coll**

Dirección de escena **Àlex Rigola**

5, 7, 9 noviembre 2025

Nueva producción del Palau de les Arts Reina Sofía,
en coproducción con el Teatro Real de Madrid

ESTRENO ABSOLUTO

PALAU DE LES ARTS
REINA SOFÍA

GENERALITAT
VALENCIANA | **aci.
ARA.**

LES ARTS
VALÈNCIA

lesarts.com

PRÒXIMES ACTIVITATS

LES ARTS ÉS ÒPERA

**ENEMIGO
DEL PUEBLO**

5, 7, 9 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS FLAMENCO

PITINGO

8 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

**SIR JOHN ELIOT
GARDINER**

Dvořák: *Simfonia 6*
Sibelius: *Simfonia 5*

12 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS DANSA

**QUERENCIA
COMPAÑÍA ANTONIO
NAJARRO**

14 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS LIED

MICHAEL SPYRES

16 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DANIELE GATTI (I)

Brahms: *Simfonia 3;*
Simfonia 1

18 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS SIMFÒNIC

DANIELE GATTI (II)

Brahms: *Simfonia 2;*
Simfonia 4

20 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS ALTRES MÚSIQUES

CHUCHO VALDÉS

27 de novembre
de 2025

LES ARTS ÉS FLAMENCO

ÁNGELES TOLEDANO

4 de desembre
de 2025

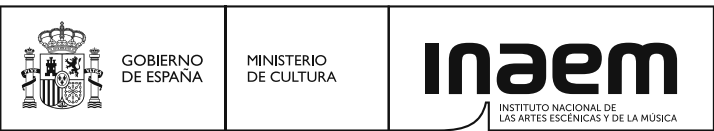
LES ARTS ÉS ÒPERA

LUISA MILLER

10, 13, 17, 20, 22 de
desembre de 2025

PATROCINIS

TEMPORADA 2025 - 2026

La Fundación Palau de les Arts Reina Sofía muestra su agradecimiento

PARTNER TECNOLÓGICO

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

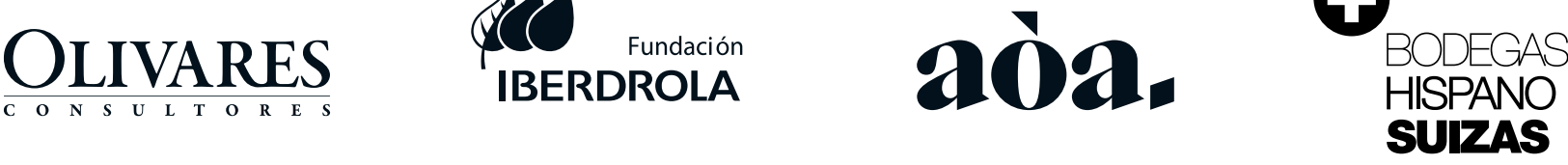
COLABORADORES PREMIUM

COLABORADORES

MECENAS

MECENAS DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

TRANSPORTE OFICIAL

INSTITUCIONES COLABORADORAS

ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ

DIRECTOR GENERAL

Jorge Culla Bayarri

DIRECTOR ARTÍSTIC

Jesús Iglesias Noriega

DIRECTOR MUSICAL

Sir Mark Elder

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

Molt Honorable Sr. Carlos Mazón Guixot

President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT

Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT

Honorable Sr. José Antonio Rovira Jover

Conseller de Cultura, Educació, Universitats i Ocupació

SECRETÀRIA NO PATRONA

Sra. Ana Jiménez Moliner

Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Pilar Tébar Martínez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Alida Mas Taberner

Sotssecretària de la Conselleria de Cultura,
Educació, Universitats i Ocupació

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general de Fons europeus i Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

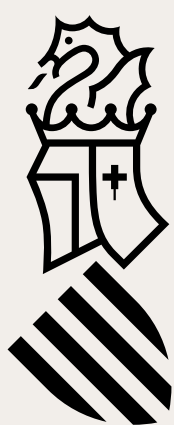
Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

ACÍ.
ARA.

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA